

7. SNĚM

21. 4. 2007

Zúčastnění:

Eliška

Hanka

Hynek

Inachčawin

Míša

Padre

Tinači

Wanahčawin

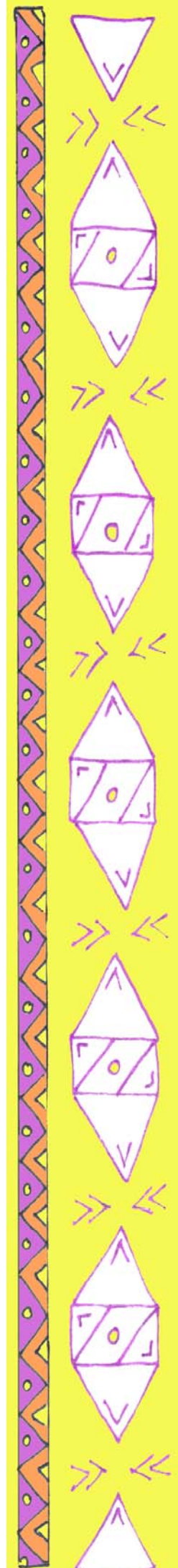
Wanyanka

Yučikala

Bylo krásné slunečné odpoledne a čekalo nás mnoho příjemných zážitků. Měl se uskutečnit v pořadí již sedmý sněm kmene a zároveň připomínka druhého výročí vzniku kmene. Vše mělo proběhnout na místě zvaném Tankodrom, do češtiny přeloženo: celkem klidné místo ukryté za zelenou turistickou trasou na loučce mezi lesem a polem s výhledem na nedalekou vesničku Veltruby.

Do Kolína napřed přišel email od kronikáře s omluvou jeho osobní nepřítomnosti, ale také s proslovem ke své funkci. Nedlouho potom přijela náčelník ROP Inachča, která nám pomohla snést věci potřebné ke sněmování do auta. Následovalo vyzvednutí v plném počtu dorazivší přeloučské frakce před kolínským nádražím. Tím vznikla přípravná skupina skládající se z Yučiho, Inachči, Padreho, Hanky a Hynka, která měla za úkol připravit sněmoviště. Já jsem zatím doma vyčkávala příjezdu Wanahčawin do Kolína, abych ji mohla bezpečně dovést na sněmoviště pěšky. Yuči zatím vyložil svou skupinu v místě budoucího sněmoviště a odjel před klubovnu, kde byl sraz převážně pro kolínskou větev sněmovníků. Na místě našel Tinači s Míšou a jako bonus i Eliškou. Naskládal je do auta, cestou se telefonicky spojil se skupinou pěších, tedy mnou a Wanahčou, a domluvili jsme místo, kde nás přinaloží. Všechno se pěkně dařilo, našli jsme se, připravili sněmoviště a začali se zasedáním ROPky.

Bylo sice krásné slunečné odpoledne, ale naše sněmoviště se nalézalo ve stínu, takže nám bylo docela chladno. To nám ovšem vůbec nebránilo v rozmnožování našich orlích per. Obzvláště přeloučská frakce se vyznamenala, ale ani Tinači nezůstávala pozadu. Po zasedání ROP měl slavnostně začít sněm, k čemuž jsme použili Yučiho nový buben. Nahradil sněmovní signál, protože Yuči vymyslel před sněmem, že se naučíme novou píseň. Nějakou dobu mi ji předzpíval, takže na sněmu jsem ji nemohla dostat z hlavy a každý pokus o sněmovní signál skončil jako ona píseň z dopoledne. A nikdo jiný z přítomných také nebyl schopen. Opočal sněmoviště navíc vznikl

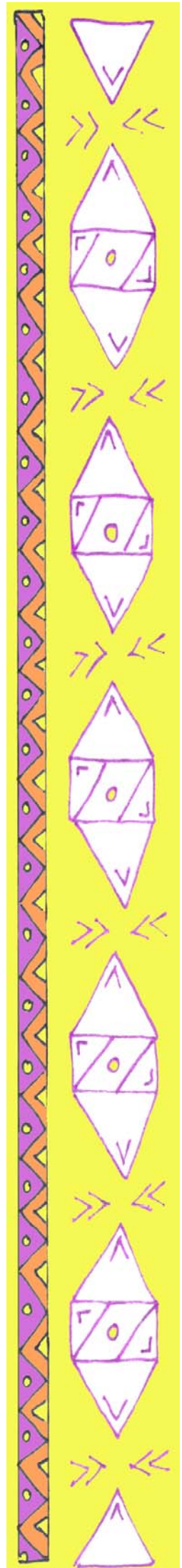
problém. Někteří z účastníků totiž nemohli pochopit systém nastupování na sněm, což se mi nepodařilo vysvětlit ani po několika pokusech, takže jsme zvolili náhradní řešení :-).

Sněm začal obřadem ohnivce, kterému se v polovině přestalo dařit udržovat dýmku zapálenou, takže bylo třeba přistoupit pro změnu k náhradnímu řešení :-). Po obřadu následoval projev náčelníka kmene, kde jsem ve zkratce zrekapitulovala dva roky života kmene a popřála mu mnoho dalších let a členů. Jako dárek jsme společnými silami s Yučim amatérsky připravili v pěti barevných provedeních záložky do knihy se znakem kmene a citátem E.T. Setona. Doufejme, že vydrží aspoň tak dlouho, jako amatérsky připravené wanagi-hrnky. Pak měla následovat hostina, kterou ohnivec zapomněl připravit, ač jsem mu to připomínala, takže proběhla až ve chvíli, kdy si Tinači nahlas povzdechla, že má hlad. No, stane se...

Následoval proslov jednotlivých funkcionářů. Náčelník poděkovala těm, kteří se účastní kmenového života a funkcionářům, kteří plní zodpovědně a podle svého nejlepšího svědomí své povinnosti. Hospodář vylíčila finanční situaci kmene, připomněla, že jsme podali své první daňové přiznání a dramaticky vylíčila obtížnost podvojného účetnictví. Ohnivec pochválil zvyšující se počet členů a vyzdvihl, že kmen lze v některých oblastech charakterizovat značnou mírou kvality. Zástupce písmáka byla viditelně zaskočena, že se má také projevit, ale nakonec prohlásila, že ji těší zvyšující se počet členů a navíc jí připadlo právo číst písmákův psaný projev. Bylo to velice legrační, zvláště ve chvíli, kdy se zatvářila překvapeně a lehce provinile, ale s úsměvem na rtech, když četla o sobě na prvním místě v restech a dlužích :-). Dál nám písmák vzkazovala pochvaly, a ať si zvolíme barvu vazby příští kroniky. První díl kroniky za první rok života kmene v tištěném stavu s námi byl na sněmu také a byl volně k dispozici na prohlédnutí. Myslím, že mohu za všechny říct, že kronikář odvedla kus poctivé práce. Náčelník ROP vyjádřila politování nad svou občasnou neúčastí na sněmech kvůli pracovnímu vytížení a přislíbila pokus o nápravu. Také nám popřála štěstí v plnění orlích per.

Potom jsem zopakovala zasvěcovací stezku, aby si přítomní nečlenové kmene mohli promyslet případný vstup do kmene. Neoficiálně jsme počítali s nastoupením zasvěcovací stezky čtyř jedinců, ale asi je zopakování všech bodů vystrašilo nebo nás chtěli jen napínat, ale najednou se k tomu nikdo neměl. Nakonec ticho přerušila Míša, po ní i Hynek, který žádal i pro svou rodinu, která své odhodlání potvrdila. Skoro to vypadalo, že zvikláme i Wanahču, ale ta se pokušení ubránila a vzdala se více než pravděpodobné výhry deky v celoroční hře W.O., aby zachránila život Volavek. Potom se přiznávala za intenzivní nápovědy náčelníkovi ROP, která poněkud vyšla ze cviku, orlí pera a udílel se titul Wanahče. Té byl titul pro jistotu udělen dvakrát, protože ač jsem se ujistila, že mám při pasování poklepat na její rameno pětkrát, udělala jsem to z nějakého záhadného důvodu jen jednou :-).

Po pasování proběhla diskuse, a to hlavně o naší usnášeníschopnosti, o majetku při likvidaci kmene, která se zatím samozřejmě nechystá, teď jsme spíš v rozpuku, ale jeden nikdy neví. Dál o nákupu šeltru, o barvě další kroniky, o táboře, o výletu do obory, o Bambiriádě, o pow-wow, o výletu do Rakouska a

nejen s tím spojeným přednostním právem na účasti na kmenových akcích s omezeným počtem míst. Sněm jsme zakončili ne příliš slavnostně modlitbou kmene Omaha, jelikož Yuči vytvořil proti očekávání nějakou zkrácenou verzi o velmi netradiční melodii.

Začali jsme uklízet sněmoviště a Yuči odvezl Padreho s Hankou a Hynkem na nádraží, Míšu do Tří Dvorů a zbytek nás balil a odnášel věci k pro Sintru sjízdné části lesní cesty. Až na vak s dekami. Inachča mě přemluvila, že je nenecháme pro Yučiho a čekala, až donosím svou část dek a půjdu jí s vakem na pomoci, tak dlouho, že si ho nakonec mužně naložila na záda sama a donesla k cestě. Při čekání na auto jsme se bavily naháněním Elišky, které se sněm velmi líbil a chtěla s námi i na další akce. Tahle Eliška se vůbec nechtěla nechat chytit a následně demonstrativně hodit do asi 30cm hluboké jámy, kterou objevila. Po nějaké době honění jsme usoudily, že má oproti nám příliš mnoho energie a navíc se ukázalo, že ji nezastaví ani křoví a neprůchodný terén, který nás vyloženě odrazoval. Seč v početní převaze (3:1) jsme to vzdaly.

Když se objevilo auto, naložili jsme věci a i lidi, kteří se tam nějak nemohli vměstnat a vraceli jsme se ke klubovně, kde jsme chtěli vyplnit glejty a naučit se novou píseň na buben, aniž bychom rušili sousedy. Ovšem při parkování se nám stala už celkem rutinní záležitost - začalo se nám kouřit z motoru. Už jsme to zažili se Sierou, Transportérem a teď už i se Sintrou. Každé auto pod Yučiho vedením to jednou čeká. Podrobili jsme auto našemu „odbornému“ zraku, pak i Tinačin táta, který si přijel pro svou drobotinu, podrobil auto svému kritickému pohledu a telefonicky nešlo vynechat ani Jirku Vachtu. Dohodli jsme se, že problémem bude vyteklý olej z posilovače řízení.

Nějakou dobu jsme Yuči, já a obě Květiny (Inachča a Wanahča) trávili v klubovně vyplňováním a razítkováním glejtů, povídáním a dojíždáním zbytků ze sněmu. Okolo deváté jsme si uvědomili, že je čas jet domů. Naložili jsme auto, abychom si následně uvědomili, že nevíme, jestli je bezpečné jím jet. Yuči to zkonzultoval s Jirkou po telefonu a došel k závěru, že půjdeme pěšky. Rozdělili jsme věci na ty, které zůstanou v klubovně a na ty, které necháme v autě a na ty, které si vezmeme s sebou. Pak si Inachča vzpomněla, že nemá boty, jen mokašiny. Na mou radu, aby si je o asfalt nezničila, se rozhodla jít raději ty 3km na nádraží bosa. Nakonec se mi podařilo ji přesvědčit, aby si vzala z klubovny důchodcovské papučky velikosti 42. Smáli jsme se jí raději až ke konci cesty. Vypadala opravdu kouzelně :-).

Cestou jsme potkali nějakou už značně sobotním večerem zmoženou mládež. Viděli nás, v indiánském a vikingském oblečení a s bubnem, a neobešlo se to bez poznámek. Napřed obdivovali naše meče. Jediné, co se meči aspoň vzdáleně podobalo, byl copánek sladké trávy, který nesla Wanahča před sebou v ruce :-). Pak se začali ptát, co se děje za akci, a když jsme jim nic neřekli, zeptali se nás, kam jdeme. Na to se nedalo odpovědět nic lepšího, než že jdeme domů. Na mostě nás míjelo policejní auto, jehož osádka se za námi s údivem otočila. Nakonec jsme došli k nám domů, zjistili jsme si vlaky do Prahy a navzájem jsme se vyprovodili na nádraží. Všichni jsme si jistě odnesli mnoho nevšedních, ale snad příjemných zážitků.

Wanyanka

